

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

únor 2019 / ročník XXIX



**TŘÍKRÁLOVÁ
sbírka pomáhá**

**Jiří Laňka:
PODPORUJEME
duchovní život kolegů**

**Odešel
oblíbený pastýř**

**MRAZIVÉ
teplo domova**



NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Elisabetta Fezzi, Gabriele Amorth
Otec Amorth, Jak ho neznáte

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulínského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému. Brož., 224 s., 299 Kč

Walter Ciszek

S Bohem v Rusku

23 kněžských let v sovětských vězeních a sibiřských pracovních táborech

Walter Ciszek se narodil v rodině polských emigrantů. Po vstupu k jezuitům se přihlásil k misijní práci v Rusku a přijal východní obřad. Když vypukla II. světová válka, byl právě v polské oblasti obsazené Rudou armádou. V roce 1940 byl zatčen a dalších 23 let vězněn sovětským režimem, z toho 15 let na Sibiři. Teprve v roce 1963 se mohl vrátit do Spojených států, výměnou za dva sovětské agenty. O své životní zkušenosti napsal dvě knihy. Tato je jedna z nich.

Brož., 486 s., 349 Kč, dotisk

Audiokniha, 250 Kč,

15 hod 36 minut.

E-kniha, 175 Kč.

**Hlavní společné modlitby
a mešní řád česky i latinsky**

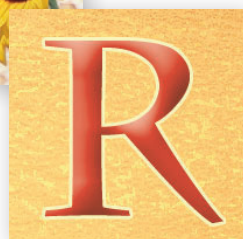
Konečně v edici Do kapsy vyšel výběr z hlavních modliteb, to vše doplněno česko-latinským mešním řádem. Malá knížečka se tak hodí pro cesty do zahraničí, ale také pro ty, kteří teprve do života církve vstupují a potřebují se seznámit s modlitebními texty, které všechny její členy spojují.

Brož., 48 s., 35 Kč

Růženec se slovem Božím

Rozšířená verze původně tištěné brožurky Růženec.

Ke stažení zdarma, pro operační systém android.



Obsah

Editorial	3
Jiří Laška: Podporujeme duchovní život kolegů	4
Za profesorkou Zdeňkou Hledíkovou	6
Desetkrát PRO studium na Teologické fakultě	7
Ze Starého Města	7
Šumavské kostelíky XII.	8
Slovo života pro děti	10
Tříkrálová sbírka pomáhá i vychovává	12
Personalie	14
Do českobudějovické diecéze zamířilo vysoké papežské ocenění	14
„...A často jsem se tatínků ptal, zda si hrají se svými dětmi?“	15
Odešel oblíbený pastýř	16
Setkání s Písmem svatým	17
Mrazivé teplo domova	18
Betlémský příběh a Tříkrálová sbírka	19
Zveme vás...	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 2. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: Zahájení Tříkrálové sbírky 3. ledna 2019 na českobudějovickém náměstí Přemysla Otakara II.; foto: DCH



Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Otec biskup Vlastimil Kročil celebroval 10. ledna v Trhových Svinech zádušní mši svatou za zesnulého P. Marcina Dawida Želazneho. Článek k události na str. 16

Editorial



Vážení čtenáři,

jsme na začátku druhého měsíce kalendářního roku a ohlížíme se za měsícem uplynulým. Asi mi dáte za pravdu, že jeho začátek byl a je vždy poněkud zvláštní, tradičně netradiční. Obvykle se ztrácí v oblacích jisker, záplavě létajících raket a ohlušujících výbuchů. V televizi a na internetu můžeme při časovém posunu sledovat slavnostní ohňostroj v novozélandském Aucklandu nebo jak v australském Sydney „hoří“ Harbour Bridge. Posléze se přesouváme do Dubaje, kde naopak tone v záři vybuchujícího ohňostroje Burj Chalífa či Burj Al Arab, atd., atd. Ti z nás, kdo mají domácí mazlíčky, pisatele těchto řádků nevyjímaje, starostlivě pokukují po hodinách a počítají vteřiny, kdy sláva ran a ohně už konečně skončí. Ráno pak bývá moudřejší večera a z médií se řinou zprávy kolik co stálo, kolik ošetřili naši záchranáři zraněných, kde a kdo přišel o prsty nebo měl popálenou tvář.

První lednový týden je ovšem poznamenán ještě jednou událostí a to je svátek Tří králů, kdy se vyhlašuje a také realizuje charitní „tříkrálová sbírka“. Potkáváme v ulicích tři krále, jejich papírové čepice jsou vidět z daleka. Chrástí pokladničky a ti opatrnější z nás, před tím, než zrealizují svoji dobročinnost ve formě finančního příspěvku, určitě požádají o předložení identifikační karty, kterou jsou koledující tři králové vybaveni. Vždyť... A tak mi promiňte, ale napadá mne, že kdyby místo zbytečných, ohlušujících, ovzduší znečišťujících a zdraví poškozujících ohňostrojů věnovaly obce často takto použité a do vzduchu vyhozené částky do pokladniček tříkrálové sbírky, bylo by mnohem příhodnější a také našemu prostředí a skutečné tradici odpovídající vítat Nový rok zvoněním zvonů, zpěvem a láskou.

Ano, a tím se také dostáváme do měsíce, kde slavíme „hromnice“, svátky svatých Blažeje či Matěje. V posledních letech k nim přibyl ještě svatý Valentin, slavený jako svátek zamilovaných. Televizní zpravodajství se předhání, aby nás informovalo, kde a v kterém kostele se u nás nacházejí ostatky sv. Valentina z Terni, kam tedy mohou zamilovaní přijít, aby si dali polibek a slibovali „věčnou“ lásku. Jaksi se přitom zapomíná, že sv. Valentin z Terni byl a je především patronem dobrého sňatku, tedy patronem manželství. 14. únor, kdy vzpomínáme jeho památku, je ostatně od dob antického Říma dnem zasvěceným právě ochraně manželství a rodiny. A na skutečnost, že zamilovanost a velká láska má logicky vyústit v založení rodiny, by ani dnešní zamilovaní a lidé vůbec neměli zapomínat...

Jan Kotous

JIRÍ LAŇKA: Podporujeme duchovní život kolegů

Pro naši ochranu a bezpečí denně nasazují životy. Mnozí z nich jsou věřící a v ČR je sdružuje historicky první organizace, Křesťanská policejní asociace (KPA). Členem se může stát v první řadě policista nebo zaměstnanec Policie ČR – člen některé z křesťanských církví. Podle majora Jiřího Laňky, předsedy asociace, do svých řad přijímají i kolegy z ostatních bezpečnostních sborů.

Spolupracujete aktivně s církvemi?

Snažíme se, a myslím, že úspěšně, dát církvím najevo, že jsme zde, a informovat je o naší činnosti. Propojujeme prostor církevního prostředí s tím policejním, a to třeba formou přednášek či ukázek z policejní praxe, ale i poradenství v oblasti prevence trestné činnosti apod. V současné době máme na 70 členů. Společná setkání, tzv. synody, pořádáme dvakrát za rok. Jinak je to spíše příležitostně. Hlavní komunikační kanál je internet.

Podobné organizace jsou činné v zahraničí. Hledali jste inspiraci, radu či pomoc?

První společenství křesťanů-policistů vzniklo v druhé polovině 19. století ve Velké Británii pod názvem Christian Police Association (CPA). Postupně začaly ve světě vznikat organizace na stejném základě. Jednotlivé asociace se sdružily v mezinárodní organizaci International Christian Police Fellowship (ICPF), jejíž jsme členem. Při budování KPA nám skutečně hodně pomohli přátelé ze zahraničí. Byli to hlavně Heinrich Minder ze švýcarské CPV, Don Excell z britské CPA a Matthias Lehmann z německé CPV. Na první oficiální setkání KPA přijel i bývalý velitel policejního sboru Los Angeles generál Robert Vernon.

Jaké jsou vaše konkrétní aktivity a jak vznikají? Může přijít každý člen s nápadem?

Asi je nutné říci, že KPA není nastavena „na výkon“. Naším hlavním záměrem bylo a je propojovat křesťany v policejní službě, podporovat duchovní život našich kolegů, modlit se za ně a za oběti trestné činnosti, dopravních nehod a jiných neštěstí. Přesto se nám povedlo pár pěkných projektů. Každý měsíc probíhá ekumenická policejní Bohoslužba za bezpečí a každoročně je sloužena mše svatá za Policii ČR. V Olomouci ji tradičně slouží arcibiskup Jan Graubner, dále je sloužena v Ostrově a v Sokolově. Finančně jsme podpořili aktivitu Mezinárodního vězeňského společenství, Andělský kemp pro děti, které mají rodiče ve vězení a tento rok se podařilo realizovat výrobu a odhalení pamětní desky přerovským policistům a četníkům padlým v době okupace. Dlouhodobě spolupracujeme s Nadací policistů a hasičů a do dalších let se těšíme na spolupráci s Odborným učilištěm Kanina. S nápadem může přijít skutečně každý, společně pak posoudíme, zda je v našich silách jej realizovat.



Můžete přiblížit iniciativu „Bohoslužba za bezpečí“?

Tato aktivita byla inspirována bohoslužbou „Za mír“, kterou slouží vojenští kaplani ve vojenském kostele na Hradčanech. Ekumenická policejní bohoslužba „Za bezpečí“ probíhá každý třetí čtvrtek v měsíci v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze na Karlově, který se nachází příznacně v objektu Muzea Policie ČR. Zahájena byla již krátce po vzniku KPA jako jednotící pravidelná modlitební aktivita, tvořící základ činnosti KPA. Vzpomínáme při ní na všechny naše kolegy, kteří jsou ve službě jak zde v republice, tak i v zahraničí, na jejich rodiny, na naše padlé a na oběti trestné činnosti a různých neštěstí. Od svého zahájení v říjnu 2011 probíhá bez přerušení.

Dalším zajímavým projektem je Prayer request – žádost do světa o modlitbu pro konkrétní účel...

Tento projekt organizuje a provozuje centrála ICPF. Kdokoliv z této komunity může webmasterovi ICPF poslat žádost o modlitbu na úmysl, který souvisí s policejní praxí, jako v případě zranění ve službě či onemocnění policistů, při řešení závažných kriminálních deliktů nebo teroristických útoků, velkých hromadných neštěstí apod. Webmaster ji pak rozešle kontaktním osobám v národních organizacích a ty jí pak po e-mailech distribuují svým členům.

V čem můžeme nalézt spojení vaší práce s křesťanskou vírou? Jak se toto vyznání promítá do denní služby?

Je to už otázka samotné služby. Podstatou života křesťana je služba podle vzoru Ježíše Krista, který „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mat 20,28). A přesně v tomto duchu máme jako policisté sloužit spravedlnosti a lidem, kteří jsou nám zákonem svěřeni, tedy občanům. A to sloužit i s nasazením vlastního života, jak jsme všichni slibovali ve služební přísaze. Policisté, hasiči, záchranáři, ale i kolegové z vězeňské služby či celní správy každý den nasazují své zdraví a své životy ve službě společnosti. A mnoho z nich v té službě také padlo. Od roku 1993 je to více než stovka policistů!

Jak jsou věřící kolegové vnímáni v policejním sboru, v armádě, u hasičů či dalších složek?

Sám se nesetkávám s nějakou výraznou animozitou, spíše

naopak. Policisté, hasiči, vojáci jsou v zásadě velmi racionální lidé. Planoucí emoce v těchto profesních skupinách nemají své místo, a to se odráží i v přijetí světonázoru. Prostě jsou lidé „věřící“ i „nevěřící“ a tento fakt je přijímán. A mezi „věřícími“ jsou i duchovní a ti mohou druhým pomáhat, což je také fakt, který je akceptován. Tuto pomoc může kdokoli přijmout, nebo nepřijmout. A to je také fakt.

Jako pomáhající profese pro věřící i nevěřící již funguje duchovní služba vojenských kaplanů v armádě. Podobná pomoc se objevuje v nemocnicích, věznicích, letištích či univerzitách. Můžeme v případě činnosti KPA hovořit o podobné úloze u policie a dalších složek? Je to váš cíl?

V armádním prostředí má duchovní služba skutečně staletou tradici. U nás byla její činnost přerušena v roce 1950 a znovu obnovena v roce 1998. V případě naší policie tomu tak není. Ani u policie, ani u četnictva nikdy nepůsobili profesionální duchovní. Naopak v zahraničí působí policejní kaplani různou formou organizace v mnoha zemích již mnoho let. KPA má ve svém programu podporu duchovního rozměru policejní služby a její etiky a k tomu tedy patří i podpora vzniku duchovní služby. Úkolem číslo jedna to však skutečně není. Rozhodnutí, zda budou v prostoru Policie ČR oficiálně působit duchovní jako jedna ze složek pomáhajících profesí, je čistě na vedení policie. V minulosti byla vedena určitá jednání, která však zatím nepřinesla hmatatelný výsledek. Nicméně vnímám ze strany vedení podporu a v určitých případech i zájem o služby, které mohou poskytnout právě pouze duchovní. Jedná se zvláště o oblast liturgického servisu, jako je žehnání praporů, pomoc a účast při organizování pietních aktů nebo třeba služba při pohřbech. Členy KPA je i malá skupina duchovních, ke kterým patřím, kteří mohou tyto služby poskytovat a také je poskytují. Nezanedbatelnou je také naše nabídka duchovní podpory a pomoci policistům v určitých životních situacích, jako jsou osobní rozhovory, ale také příprava ke křtu dětí i dospělých či k manželství a poskytování těchto svátostí.

Vy sám působíte, kromě práce u policie, jako jáhen – kde? Kde jste studoval teologii?

V roce 2005 jsem zahájil studium na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, kde jsem úspěšně ab-

solvoval bakalářský, magisterský a doktorský studijní program. Jáhenské svěcení jsem přijal z rukou Václava Malého, světícího biskupa pražského 26. června 2011. Inkardinován jsem byl do pražské farnosti na Jižním Městě, v říjnu roku 2012 jsem požádal o přeložení k Duchovní správě u kostela Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze na Karlově. Tento kostel je součástí bývalého kláštera lateránských kanovníků řádu sv. Augustina, v němž se nyní nachází Muzeum Policie ČR.

Co je v tomto ohledu Vaší povinností, jak zvládáte obě náročné služby a jak reagují věřící?

Plním úkoly, které přísluší jáhnu. Při mši svaté čtu evangelium, rozdávám Eucharistii a plním další úkoly podle liturgických předpisů. Také připravuji katechumeny k přijetí svátosti křtu a biřmování, rodiče ke křtu jejich dětí a snoubence k přijetí svátosti manželství. Ve spolupráci s duchovním správcem se starám o provoz kostela a jeho opravy a tak podobně. Zatím to zvládám s Boží pomocí a s podporou své rodiny dobře. Myslím, že propojení s policejním prostředím přijímá naše karlovské společenství velmi pozitivně.

Mohou se na činnosti KPA podílet také místní věřící – nečlenové?

Samozřejmě, že mohou, a jsme velice rádi, když se tak děje. Při mnoha akcích se neobejdeme bez podpory zvenčí.

Plánujete působení i v českobudějovické diecézi? Jakým způsobem mohou naše farnosti či jednotlivci podpořit konkrétní aktivity?

Členská základna KPA není příliš široká, ale několik členů pochází i z okolí této krásné jihočeské metropole. Avšak na založení místního společenství je jich zatím opravdu velmi málo. Nicméně za podporu bychom byli vděční. O co bych velice prosil, je alespoň občasná modlitba za policisty, hasiče a záchranáře. Jsou to lidé, kteří každým dnem i nocí slouží všem svým spoluobčanům, často s velkým vypětím a často v ohrožení vlastního zdraví i života.

Pane předsedo, děkuji za rozhovor.

Red.



Za padlé policisty a hasiče



Z dětského dne

Desetkrát PRO studium na Teologické fakultě

Pro následující akademický rok 2019/2020 nabízí Teologická fakulta Jihočeské univerzity studium teologie a příbuzných oborů; filosofie a religionistiky; sociální práce; pedagogiky volného času.

Studijní obory jsou provázány a v Den otevřených dveří (DOD) je 18. ledna prezentovali zástupci kateder, a také studenti fakulty. Zájemci o studium tak měli možnost nahlédnout do studentského života hovořit i o neformálních záležitostech, jako je bydlení na kolejích, obtížnost studia, kvalita a cena stravného, ceny jízdenek, obtížnost přijímacích zkoušek, možnosti zahraničního studia nebo stáže... atd. Přihlášky do studijních oborů lze podat do 31. března 2019.

Proč doporučuji studium na fakultě samotní studenti:

1. Učí zde specialisté, kteří jsou uznávanými odborníky ve svých oborech na teoretické i praktické úrovni. Učit se od nich můžeš právě Ty.
2. Fakulta sídlí v centru města, máme vlastní menzu a knihovnu.
3. Zvláště o zkouškovém se může hodit i fakultní kaple.
4. Znáte se osobně se všemi svými kolegy z oboru a ty ostatní poznáte na společných přednáškách, v počítačové učebně či ve studentském klubu, kde v pohodlí s vlastnoručně uvařeným čajem poznáte plno zajímavých lidí. Rádi poskytnou cenné rady a uklidnění, jak vše s grácií zvládnout a nezbláznit se.
5. Oceníte individuální přístup ze strany učitelů. Naše fakulta má, oproti ostatním fakultám, menší počty studentů. To znamená, že učitelé vás nemají zapsané jen pod číslem, tudíž s nimi můžete snáze konzultovat Vaše nápady. Nikdo vám nepřibouchne dveře před nosem!
6. Jako studenti fakulty budete mít možnost se v průběhu studia setkat s legendou na poli české psychologie Milanem Nakonečným - uznávaným psychologem, historikem a vysokoškolským pedagogem, který má v knižním portfoliu celou řadu známých a citovaných vysokoškolských učebnic.
7. Setkáte se s plejádou dalších kapacit z řad pedagogů.
8. Na fakultě je i knihovna vybavená řadou odborných knih, které vám zapůjčí milé knihovnice. Jejich přístup je vždy profesionální a hlavně vstřícný. Taktéž v menze je vždy plno, díky milým kuchařkám. Když s nimi i prohodíte milé slovo, rádi přidají.
9. Můžete vycestovat do zahraničí nejenom přes program ERASMUS +, či CEEPUS a pokud máte rádi studium jazyků, tak i tady si vyberete (Angličtina, Němčina, Španělština, Latina, Hebrejštiny aj.).
10. Za zmínku stojí i přednášky specialistů – lidí z praxe, i odborníků z českých či zahraničních univerzit. Praktici Vám řeknou, jak to funguje v realitě, co řeší v průběhu všedních dnů. Jejich přednášky bývají velmi zajímavé a bohužel ať jsou jakkoliv dlouhé, tak jsou vždycky krátké.

TFJU, Red.



P. Vojtěch Blažek celebroval svoji první Vigílii Narození Páně

Ze Starého Města

Prozradme hned na začátku, že se nebude jednat o Staré Město pražské, pocházející ze 13. století. Ale ani českobudějovické Staré Město se, co do doby svého vzniku, nemusí před tím pražským cítit poníženo.

Kdo z místních by neznal „Staromák“, tedy Staroměstský hřbitov s původním kostelíkem sv. Jana Křtitele a sv. Prokopa, vždyť již sloužil při původním osídlení obce Budějovice (s okolím), vzniklé před samotným založením královského města Č. Budějovice králem Přemyslem Otakarem II.

Jelikož se většinou hovoří o kostele „U Prokopa“, netřeba ani blíže přibližovat světce sv. Prokopa, opata, zakladatele slovanského kláštera na Sázavě. Kéž bychom si častěji připomněli jeho atribut, kdy je zobrazován se spoutaným ďáblem u nohou. Jako by se mu do té dnešní doby z jeho řetězu utrhli. Kostel je v současné době evidován jako Národní kulturní památka, ale o veškerou běžnou činnost související s provozem, údržbou a hlavně úklidem celého areálu dřívějšího hřbitova s mnoha stromy se starají sami farníci.

Pro uplynulou dobu adventní zde byl po pravidelné nedělní bohoslužbě připraven kulturní program, oslavili jsme také 58. výročí kněžství zde působícího pana kanovníka, profesora, Mons. Dr. Karla Skalického. Nejspíše je velkým minusem, že zde nebyla při této příležitosti představena jeho nově vydaná kniha „Církev v Evropě, Evropa v církvi“. Věřme, že k tomu bude ještě příležitost.

Následoval Štědrý den, kdy již tradičně půlhodinu před „Půlnoční“ vytrubovalo hudební kvarteto. Právě tuto pobožnost ve zcela zaplněném kostele obětoval Ioni vysvěcený (30. června biskupem V. Kročilem) P. Vojtěch Blažek, farní vikář, zastávající další službu ve zdejší kostele. Pochází z věřící rodiny, dříve chtěl být programátorem nebo právníkem, je mu 27 let. Jak pro místní tisk uvedl, i jeho provázely pochybnosti svého rozhodnutí. Vše zvažoval, ale jeho čas rozhodování byl dostatečně dlouhý na konečné rozhodnutí. Dnes již ví, že služba kněze zahrnuje nejen sloužit mše svaté, ale také zpovídat lidi, připravovat křty, svatby, snoubence, poskytovat pomoc poslední i aktivně se zapojovat ve volnočasové činnosti. Jak také uvedl, přišel s mladickou energií, a ta je u něj vidět při každém setkání v kostele. Ale také ve volném čase, kdy chodí na ryby, sportuje, chodí do hor... Ve svých promluvách se snaží především podpořit tu správnou křesťanskou naději. Kéž je mu Matka Boží ochránkyně a mocnou pomocnicí v jeho jistě nelehké další službě.

František Růžicka, redakčně upraveno.

Šumavské kostelíky XII.

Opouštíme oblast rozloženou bezprostředně na březích Lipenského jezera, ale i na další pouti k domovu objevujeme další krásná, i dosud nepoznaná místa. Z Černé v Pošumaví se tentokrát vydáváme směrem severovýchodním, kde se nachází další zakázaná zóna – Vojenský újezd Boletice.

Hořice na Šumavě

Mnozí z nás tuto obec možná pamatují z doby minulé, kdy byla polorozpadlou a zanedbanou pohraniční vesnicí a napomáhali jí zvládat úkoly zemědělské velkovýroby pasením krav nebo sklízením sena. Kdo tam od té doby ještě nebyl, bude dozajista velice i příjemně překvapen. V současné době je obec, dnes již městy, velice známá díky konání Hořických pašijových her. Jejich počátky se datují rokem 1272, kdy usedlosti patřily do majetku pánů z Kosové Hory, později jedné větve Rožmberků. V roce 1290 byly prodány cisterciánskému klášteru ve Vyšším Brodě. Tato doba znamenala počátek poněmčování, které se v době pobělohorské a třicetileté války ještě prohloubilo. V 19. století již byla obec téměř celá německá. Vznik názvu obce není přesně znám, snad od požárů, které domy stojící v prudkém stoupání vedle sebe a s dřevěnou krytinou, ničily. Poslední velký požár v srpnu 1898 zachvátil v krátké době přes třicet domů. Kostelní věž pak vyhořela po zásahu bleskem v září 1900.

Nová historie se začala psát v červnu 1945, kdy správu až dosud německé obce převzali zástupci vojenské správy v Č. Budějovicích. Okolní kopcovitý ráz krajiny a značně kamenitá půda byly vhodné zejména pro volný chov dobytka. Výrazná změna nastala v roce 1969, kdy zde vznikl provoz Aritmy Praha-Vokovice. Až do roku 1989 v něm pracovalo přes 200 zaměstnanců.

Ani další „nová doba“ nebyla pro obyvatele nějak jednoduchá... Dnes zde žije přes 800 obyvatel a dlouhé, svažující se náměstí se prezentuje čistotou, výsadbou a množstvím již opravených domů. Právě na náměstí se nachází pranyř pocházející z roku 1549 a dvě mísy, dále sedm kamenných kašen tvořící důmyslný systém pro zásobování obyvatel vodou i k hašení požárů, pocházející z konce 19. st. V kopci trochu vzdáleném za obcí se nachází amfiteátr, dnes již velice známý jako Pašijové divadlo.

Farní kostel **sv. Kateřiny**, původně raně gotický z doby kolem 13. st. byl na přelomu 15. a 16. st. přestavěn, roku 1791 vyhořel. Vedení matrik je evidováno rokem 1741, fara zmiňována již rokem 1248. V letech 1999–2002 byl rozsáhle opraven především díky milodarům věřících místních i ze zahraničí.

Mezi hlavní akce Hořického kulturního léta patří právě Hořické pašijové hry, dále Milifest - festival na podporu talentovaných dětí, Rockfest, Hořické trhy, vystoupení řady umělců (Vašo Patejdl s kapelou, Zdeněk Izér a Petr Jablonský, Petr Spálený s Apollo Band a další).



Náměstí Hořice



Kostel sv. Kateřiny

Mezi nejaktivnější instituce patří Sbor dobrovolných hasičů a především Společnost pro zachování Hořických Pašijových her. Návštěvníkům je k dispozici Muzeum obce a Pašijových her.

Za zmínku rozhodně stojí zaniklé poutní místo se zbytkem **kaple Panny Marie Bolestné** s Božím hrobem a křížovou cestou. Na vrchu Randlerberg původně stála dřevěná kaple U sv. Anny z roku 1733, později zděná z let 1781–82. V roce 1965 se stala obětí demolice.

Letošní Pašijové hry se konají 25. 5. a 8. 6. 2019.

****Hořické pašijové hry**

Historie zdejších her je značně bohatá a v poslední době znovu nabyla na aktuálnosti, neboť jsou významným kulturním dědictvím, které přesahuje nejen rámec okresu, Šumavského regionu, ale celé republiky. Patří mezi nejstarší v Evropě s více než 200 letou tradicí. Již v roce 1897 zde američtí filmaři natáčeli film, který byl uveden ve Filadelfii i New Yorku.

*Dřívější „novodobou“ historii lze označit rokem 1816, velké úspěchy pak v letech 1893–96, kdy během několika sezon hry shlédlo na 80 tis. diváků, byla postavena nová divadelní budova a vzniklo hlediště s nevídanou kapacitou pro 2 tis. diváků... V roce 1923 byly texty her přeloženy do češtiny, v roce 1939 byly nacistickým režimem zrušeny, v roce 1945 tradice obnovena, ale v roce 1948 komunistickým režimem zakázány...

*Po roce 1989 vznikla mocná snaha hry obnovit, ale také otázka, kde vůbec hrát. Stalo se tak v roce 1992, přírodní scéna v lesoparku je upravena pro 500 diváků. V roce 1997 se jim dostalo významného ocenění na Pražském hradě Cenou za rozvoj místních občanských nadací Patria a Místo v srdci. Představení hraje kolem 70 osob, většina z nich jsou amatéři.

*Pašijové hry jsou dávným příběhem, jehož poselství osloví

i dnes a přenese v čase do doby, která zcela ovlivnila další podobu světa... Příběh o posledních dnech Ježíše Krista uvádí obrazy Poslední večeře, Rozjímání v Getsemanské zahradě, Soud u Velké Rady, krále Herodesa a Piláta Pontského, Odsouzení, Křížovou cestu a Ukřižování.

**Je právě právě poledne, a tak si s doprovodem zvonu připomeňme modlitbu „Anděl Páně“...

Polná na Šumavě

Po cestě z Hořic se vracíme přes obec **Květušín**. Vesnice s německým názvem Kwitsching byla součástí dnes již zaniklé obce Lštín, v roce 1921 s 159 obyvateli německé národnosti a 21 domy. Do konce roku 2015 byla součástí vojenského újezdu Boletice, dnes součástí Polné. Počet obyvatel 154, domů 56. Smutný obraz druhé poloviny minulého století.

****Polná** je obec, která byla obnovena dnem 1. ledna 2016. Již v roce 2011 začalo ministerstvo obrany připravovat optimalizaci vojenských újezdů s vyčleněním podobných obcí z újezdu. V době rozhodnutí měla Polná 59 obyvatel a Květušín 181. O zmenšení újezdu rozhodla vláda začátkem roku 2012, v únoru se zde uskutečnila anketa o budoucnosti dotčených obcí. Dotčené lesy měly zůstat ve správě s. p. Vojenské lesy. Součástí obce jsou Otice a Olšina.

V obci se dochoval **kostel sv. Martina, biskupa**, původně z roku 1488 jako filiální ve farnosti Boletice. Od roku 1785 zde byla samostatná farnost, do té doby byla obsazována kněžími zlatokorunského kláštera. Matriky vedeny od r. 1647. V pozdější době byl upravován, zachovalo se pozdně gotické sanktuarium. Celkově byl opraven až po roce 1990.

Boletice

Dalo by se napsat, že jsme dorazili k cíli našeho putování po šumavské části českobudějovické diecéze. Nahlédnete-li však na internetové stránky se zdejší historií, najdete název „Původní Boletice“. Ač silnice jsou téměř skvělé, bohatou zelení obklopené, znovu vás píchne u srdce a po zádech přejede mráz, takže raději začneme dochovanou pověstí.

Za svého života se zde hádali dva tvrdohlaví sedláci, kteří se nesnášeli. Když zemřeli, byli pohřbeni na místním hřbitově. Ale odtud se po nocích ozývalo spílání, nadávky a vyhrožování. Boletičtí tak byli pro smích, že mají háda-



kostel sv. Martina – Polná



kostel sv. Mikuláše – Boletice

vé nebožtíky. Ani místní pan farář si nevěděl rady, a tak požádal o radu samotného papeže. Podle jeho rady byly kříže nad hroby otočeny zády k sobě, od té doby již byl klid. *Pomni, člověče: „nenávist až za hrob“.*

Asi půl kilometru jihovýchodně od vsi na vrchu Olymp se zachoval **kostel sv. Mikuláše, biskupa**, původně románský jako ohrazený kostel pravděpodobně koncem 12. st., první zmínka je z roku 1263, kdy obec daroval král Přemysl Otakar II. zlatokorunskému klášteru. Od roku 1400 byl obsazován kněžími tohoto kláštera. Z původního románského kostela zbylo jádro, obdélníková loď s hranolovou věží v západním průčelí. Presbytář a zákristie byly přestavěny pozdně goticky. Matriky vedeny od roku 1644... Jakýkoliv další popis znovu nahání slzy do očí a hřmění avizující blížící se odpolodní bouřku, připomíná apokalyptické dějství... Severně od kostela stávala fara ze 17. století, západně od kostela škola z roku 1722. V roce 1797 byl pořízen vodovod do fary i školy. Roku 1937 byl kostel elektrifikován a opravena střecha. Ještě v roce 1956 byl opravován... Vše bylo v letech 1969–70 zlikvidováno a zůstaly z nich jen zdi a zarostlé rozvaliny. Obdobně jako všechny zanikající vesnice. Na větším obrazovém panelu je možné připomenout si běsnění socialisticky vychovávaného člověka.

*Po roce 2000 vzniklo Občanské sdružení Boletice, usilující o záchranu kostela, v červenci 2005 se skotskými dobrovolníky organizovalo úklid okolí kostela.

**Vojenský újezd

– Po druhé světové válce bylo německé obyvatelstvo odsunuto, oblast byla začleněna do vojenského újezdu. Vyčerpávající informace jsou však nad možností tohoto článku.

Nicméně, historii nelze zcela opomenout.



Pozůstatky původních staveb – Boletice

****Původní Boletice** – Název odvozen od slovanského kmene Boleticů. Ležely na významné obchodní stezce, na nedalekém kopci vznikl hrad Roziberk. Rozlehlý újezd byl korunním majetkem, Václav I. věnoval újezd purkrabímu Hírzovi, král Přemysl Otakar II. roku 1263 klášteru Zlatá Koruna... Za husitských válek se panství zmocnil Oldřich z Rožmberka, roku 1420 se i boletičtí poddaní podíleli na plenění kláštera. Později většinu statků získal Vok a Petr z Rožmberka.

*V rámci ankety ministerstva obrany se místní obyvatelstvo v únoru 2012 vyjádřilo pro připojení k obci Kájov, jako její nová místní část.

(Konec putování Lipenskou oblastí s poděkováním, že alespoň do některých objektů bylo možné nahlédnout skrze mříže.)

František Růžička

Jestliže POKOJ je BOŽÍM darem pro nás, pak je nezbytné intenzivně hledat Jeho v našem životě, abychom zažívali pravý POKOJ.

"Vyhledáv pokoj
a snaží se o něj"
(Ž 34,15)

KDE
A JAK
NALÉZT
POKOJ?

Je to hledání, ve kterém máme vykonat svůj díl, následovat hlas svého svědomí, které nás vždy vede k tomu, abychom si vybrali cestu dobra a nikoli cestu zla.

Pokoj především

Přemýšlel jsi někdy,
jaký význam můžeme
přisoudit slovu
POKOJ?

V biblickém jazyce má pokoj mnoho významů, jako například tělesné a duchovní blaho nebo shodu mezi jednotlivci a národy. POKOJ je však především BOŽÍM DAREM, skrze který poznáváme tvář Otce, který nás miluje.

JAK BÝT
TVURCI
POKOJE

ASI NEDOKÁŽEME ZASTAVIT VŠECHNY ZBRANĚ, KTERÉ PŘÍNÁŠEJÍ KRVEPROLITÍ NA MNOHA MÍSTECH SVĚTA, ALE MŮŽEME OSOBNĚ JEDNAT A VRACET ŽIVOT ZRANĚNÝM VZTAHŮM V RODINĚ, VE ŠKOLE, V NAŠEM MĚSTĚ.



„Jestliže člověk není v míru s Bohem, není v míru ani země. Náboženští lidé vnímají „utrpení“ země, když ji člověk nepoužívá v souladu s Božím plánem, ale jen sobecky, s nenasytanou touhou vlastnit.“

Toto sobectví a tato touha znečišťují životní prostředí ještě více a dříve než jakékoli jiné znečištění, které je jenom jeho důsledkem. (...) Když objevíme, že všechno stvoření je darem Otce, který nás má rád, bude mnohem snazší najít harmonický vztah k přírodě.

A když také odhalíme, že tento dar patří všem členům lidské rodiny a ne jen některým, bude tomu, co patří celému současnému i budoucímu lidstvu, věnována větší pozornost a úcta.“

Napsala Chiara Lubichová v roce 1999 Nikkioví Niwanovi, zakladatelé japonského buddhistického hnutí Risssho Kosei Kai.

Naše zkuse nosti:

Velmi snadno se naštvu. Jednoho dne jsem se vcelku bezdůvodně naštvál na kamarády z naší skupiny a šel jsem stranou. Všichni mi chodili domlouvat, ale já jsem byl tak naštvaný, že jsem s nikým nechtěl být. Toho dne jsme se rozhodli prožít ekologickou zkušenost a vysadit nějaké stromy.

Pochopil jsem, že to není moc hezké držet se stranou. Ale byl jsem opravdu naštvaný!



Nakonec jsem se s velkým úsilím rozhodl jít a vysadit svůj strom. Potom jsem přistoupil na to, že budu hrát s ostatními volejbal. Postupně jsem pochopil, že nemohu být dále naštvaný, protože bych ostatním pokazil den.

TAK JSEM O TOM MLUVIL
SE SKUPINOU. SLÍBILI
JSME SI, ŽE SI BUDEME
POMÁHAT, KDYŽ SE
NĚKDO NAŠTVE, A ŽE SE
BUDEME SNAŽIT NA TO
CO NEJDŘÍV
ZAPOMENOUT, JÍT DÁL
A RADOVAT SE (A PŘÍLE-
ŽITOSTÍ NEBYLO MÁLO!)

Nakonec jsem viděl, že se nám to podařilo. Tato zkušenost mi pomohla vyrůst a pochopit, že mohu kdykoli začít znovu a pokud mi v tom pomohou bližní, je to ještě snazší.

Brian - Mumbai - 14 let

Pravý pokoj přichází od Ježíše

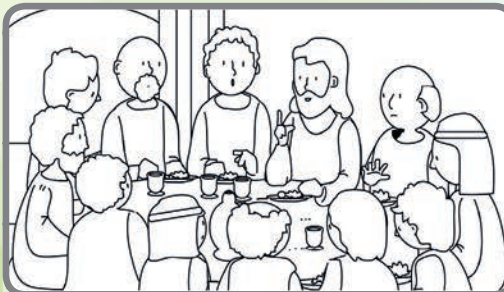
(viz Jan 13-14)

„Vyhledává pokoj
a snaží se o něj.“
(Ž 34,15)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?



Ježíš jedl poslední jídlo
se svými učedníky.



Řekl jim, že brzy odejde za svým Otcem na
nebesích. Ale jeho učedníci byli smutní,
protože nechtěli, aby Ježíš odešel.



Aby jim pomohl, řekl jim:
„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj
vám dávám.“ (Jn 14, 27).



Zkušenost Eliy z Itálie: Co můžeme udě-
lat, abychom do světa přinesli pokoj?
Eliův spolužák si dělal legraci z Filippa,
protože mu to ve škole moc nejde
a vždycky mu nejdéle trvá, než dodělá
svoji práci.

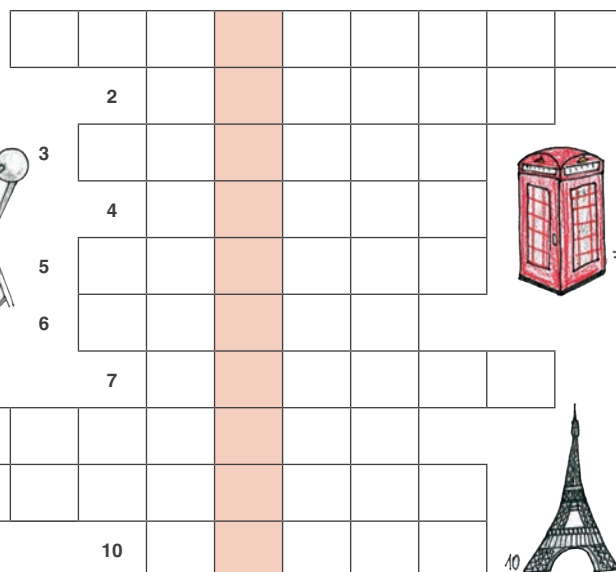
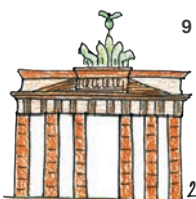
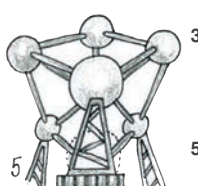


Elia cítil, že by měl něco udělat.
Šel za tím spolužákem a řekl mu:
„Když si děláš z Filippa legraci,
je to jako dělat si legraci z Ježíše, který
žije v něm, a Ježíš žije i ve mně a v tobě.“



Spolužák to pochopil a přestal s tím.
Teď jsou všichni tři nejlepší kamarádi.

Dnešní verš nás vybízí hledat pokoj – klid v našem srdci. Kdo upřímně
hledá, najde a vydá se na... (viz tajenka). Do tajenky doplňte názvy
velkých evropských měst, obrázky vám napoví.



Vylustěte a pošlete tajenku na ketechetky@dicb.cz. Ze správných odpovědí
vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.



Kamenice nad Lipou

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA pomáhá i vychovává

Přes 5 tisíc koledníků z celé českobudějovické diecéze se vydalo od 1. do 14. ledna koledovat ve prospěch nemocných, handicapovaných, seniorů, matek s dětmi v tísní a jinak sociálně potřebných lidí. Do Tříkrálové sbírky se v diecézi zapojilo na 5 desítek koledujících subjektů – profesionálních i dobrovolných Charit a farností. Na mnoha místech se podařilo vykoledovat více než v předchozích letech. Kompletní výsledky obětavého snažení „králů“ na jednotlivých místech najdete na www.trikralovasbirka.cz/vysledky/.

Nejen českobudějovickým koledníkům 3. ledna slavnostně požehnal světící biskup Pavel Posád v katedrále sv. Mikuláše. Zahájení Tříkrálové sbírky, která se v České republice konala letos už po devatenácté, probíhalo také na některých místech v diecézi již během prvního lednového pracovního týdne nebo o nedělních bohoslužbách 6. ledna o slavnosti Zjevení Páně (Tři králové). Zahájení sbírky se tak lidé dočkali například v Hluboké nad Vltavou, Jindřichově Hradci, Kamenici nad Lipou, Kaplici, Písku, Prachaticích, Třeboni, Strakonici, Sušici, Veselí nad Lužnicí i na dalších místech.

Nejcennější dobrovolníci

A co je pro sbírku vůbec nejcennější? Dobrovolníci. Ti jsou pro Tříkrálovou sbírku nenahraditelní. „Dříve byl problém sehnat ke koledníkům dospělý doprovod. To se teď daří s pomocí maminek a těch dětí, co už dospěli a ujmulý se vedení“, svěřuje se Blanka Matoušková, koordinátorka koledníků z Radomyšle na Strakonicku, a chválí si spolupráci se všemi dobrovolníky. Tříkrálová sbírka nejen tady postupně „vychovává“ nové generace koledníků, ti postupně dospívají a ujmají se role dospělého doprovodu.

„Tříkrálové sbírka je největší dobrovolnickou akcí v České republice, všem dobrovolníkům, koledníkům a koordinátorům, jenž se do sbírky jakkoli zapojují, patří za jejich obětavost obrovský dík“, uznává záslužnou práci všech malých i dospělých pomocníků Jiří Kohout, ředitel českobudějovické diecézní Charity, která má na starosti zajištění sbírky v celé diecézi. Spolupráci se všemi dobrovolnými pomocníky si chválí také diecézní koordinátorka sbírky Marie Vaňo: „Velice děkujeme také všem koordinátorům napříč diecézí, vedoucím skupinek, i všem, kdo vytvořili zázemí pro koledníky. Dík patří i ochotným pracovníkům úřadů, jenž pečtili a pokladničky.“

Dobrovolnickou práci vyzdvihl také světící biskup a prezident Charity Česká republika Pavel Posád: „Charity nevybírají pro sebe, ale pro druhé, kterým můžeme (v Charitách) poskytovat službu a pomáhat, protože Vy nám pomáháte pomáhat“.

Tři králové pomáhají nejen výtěžkem

Tříkrálové koledování, putování od domu k domu, s sebou přináší také řadu kuriozit a milých příběhů. „V obci Klečaty na Tábořsku tak např. seniorce o holích utekl hluchý pes

a běhal po vsi, koledníci nelenili, psa doběhli a vrátili seniorce na dvorek. Další skupinka v Zálší při nedělním koledování pomáhala seniorce odstranit venkovní vánoční výzdobu a vše pomohli opět bezpečně uložit do krabic na další rok“, uvádí milou příhodu Daniela Werbynská Laschová, ředitelka vltavotýnské a zlivské Charity.

Na řadě míst je tříkrálové koledování nejen pomocí a tradicí, ale i společenskou událostí, na kterou se těší pouze děti. Kromě nich se různě zapojují do příprav také maminky, babičky a sousedky. Třeba v Olešniku se malí koledníci po koledě vždy sejdou a jedna z maminek jim pořádá již druhým rokem „párty“, na kterou se děti velmi těší. Řada maminek i tatínků během dlouhých koledovacích dní také pro děti přichystala svačiny s sebou nebo zřizovala „občerstvovací stanice“, kde si děti mohly na chvíli vydechnout, občerstvit se a třeba i nabit energii u karaoke.

„Principem Tříkrálové sbírky je unikátní „řetězec solidarity“ štedrých dárců, dětských koledníků, jejich vstřícných rodičů, vedoucích skupin a koordinátorů, ochotných obecních úředníků, pokladních České spořitelny a vede až k těm, kteří se bez pomoci druhých neobejdou,“ říká biskup Pavel Posád.

Koledníci ve farnostech i Charitách mezi sebou často soutěžili, kdo nashromáždí vyšší částku do pokladničky. Odpovědně od koledníků: „Tam určitě půjdeme, tam bývá tichá sbírka.“ „To nemusíte zpívat?“ „Ne, dávají papírové peníze, ty necinkají.“ Není divu, že jsou koledníci rádi za bankovky, protože mince něco váží. V Pelhřimově např. nosili na krku i kolem dvou kilogramů, jedna z nejtěžších rozpečetěných kasiček měla hmotnost 2,8 kg.

Kde peníze pomáhají?

Z daru, který dárci vhodili koledníkům do kasičky, 65 % zůstává přímo v obci či regionu, kde se vykoledovaly, 15 % využije na své projekty diecézní Charita, 10 % pomůže potřebným



Foto: archiv DCHCB

Písek

v zahraničí, 5 % putuje na celostátní projekty a na režii sbírky jde zákonných 5 %.

Peníze nejčastěji podpoří sociální a zdravotní služby poskytované místními Charitami, kde pomohou zkvalitnit život zdravotně postiženým (např. pečovatelské služby, Dům sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí aj.), seniorům (např. Dům klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích na Strakonicku), matkám s dětmi (např. Domov sv. Alžběty pro matku a dítě ve Veselíčku), lidem bez domova (např. Dům sv. Petra pro muže v Záblatí na Prachaticku) i jinak potřebným. Všechny záměry z diecéze, jak budou finance ze sbírky využity, najdete na webových stránkách www.trikralovasbirka.cz/vyuziti-sbirky-2019.

Do Tříkrálové sbírky lze přispět dále ještě v průběhu roku pomocí dárcovské SMS na číslo 87 777 ve tvaru: **DMS KOLEDA 30** nebo **DMS KOLEDA 60** nebo **DMS KOLEDA 90**. Cena jedné DMS je 30, 60 nebo 90 Kč, z toho Charita ČR obdrží 29, 59 nebo 89 Kč.

Děkujeme všem štedrým dárcům, dobrovolníkům, koledníkům a koordinátorům, kteří se zapojili do Tříkrálové sbírky 2019. Děkujeme, že pomáháte pomáhat s námi!

Martina Baráková, DCH Č. Budějovice



Foto: archiv DCHCB

Koledníci z Radomyšle



Foto: Klára Vachová

Veselí nad Lužnicí

Personalia



A. Ustanovení:

Mgr. Václav Mikula, trvalý jáhen byl od **1. 1. 2019** ustanoven k jáhenské službě ve farnostech **Tábor** a **Sezimovo Ústí**, vikariát Tábor. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

B. Životní jubilea:

P. Mgr. Jozef Atanáš Leškovský, OPraem. oslavil **1. 2. 2019** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. JCLic. Mgr. Rudolf Maria Hušek oslavil **2. 2. 2019** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Mgr. Mariusz Klimczuk oslavil **14. 1. 2019** své padesáté narozeniny.

P. Mgr. Ludvík František Hemala, CFSsS oslavil **9. 1. 2019** své padesáté páté narozeniny.

Prel. Mgr. Václav Pícha, JC.D. oslavil **6. 2. 2019** své padesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Úmrtí:

R. D. Mgr. Marcin Dawid Żelazny, zemřel 28. 12. 2018 ve věku 41 let. Po zádušní mši sv. v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Trhových Svinech 10. 1. 2019, byl převezen do rodné farnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Mysłowicach v Polsku, kde byl 12. 1. 2019 pohřben do rodinného hrobu na místním hřbitově.

R. D. Jindřich Hybler, zemřel 31. 12. 2018 v Hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích ve věku 82 let. Po zádušní mši sv. v kostele sv. Kateřiny ve Volarech 5. 1. 2019, byl převezen do Kounic, okr. Nymburk, kde byl pohřben do rodinného hrobu na místním hřbitově.

R. I. P.

Lomec v roce 2019



sobota 2. 3.	březnová první sobota s fotografií
sobota 6. 4.	postní duchovní obnova s Ladislavem Heryánem
sobota 4. 5.	květnová první sobota poutí strakonického vikariátu
sobota 1. 6.	červnová první sobota za svobodu sdělovacích prostředků
čtvrtek 20. 6.	slavnost Božího Těla
sobota 6. 7.	červencová první sobota zvláště pro nemocné
sobota 3. 8.	srpnová první sobota novokněží
sobota 7. 9.	zářijová první sobota za požehnání nového školního roku - zvláště pro studenty, žáky, učitele a rodiče
neděle 8. 9.	hlavní Lomecká poutí
sobota 5. 10.	říjnová první sobota zvláště pro zdravotníky a lékaře
sobota 2. 11.	listopadová dušičková první sobota
sobota 7. 12.	adventní duchovní obnova

Aktuálně na www.lomec.cz



Zleva: Charles David Balvo, JUDr. Jan Kotous s řádem, biskup Vlastimil Kročil

Do českobudějovické diecéze zamířilo vysoké PAPEŽSKÉ OCENĚNÍ

V závěru roku 2018 převzal JUDr. Jan Kotous z rukou papežského nuncia Mons. Charlese Daniela Balva Řád sv. Řehoře Velikého ve stupni rytíř komandér.

Předseda Společnosti Vyšehrad z. s. a emeritní ředitel kanceláře Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě JUDr. Jan Kotous obdržel vysoké papežské vyznamenání na návrh českobudějovického biskupa Mons. Vlastimila Kročila. Řád mu byl předán v pražském sídle nunciatury. JUDr. Janu Kotousovi upřímně blahopřejeme k této vysoké poctě.



Papežský řád Řehoře Velikého ustavil roku 1831 papež Řehoř XVI. Je udělován za zásluhy o dobro společnosti, církve a Svatého stolce. Rytířům je zaručeno privilegované místo během papežských procesí a jiných obřadů. Od roku 1994 mohou řád obdržet také ženy.

Heslem řádu je Pro Deo et Principe (Pro Boha a vládce) a odznakem osmihrotý, zlatý červeně smaltovaný kříž, s podobiznou sv. Řehoře Velikého na aversu, na reversu nese řádové heslo. Civilní kříže jsou převýšeny zeleným věncem, vojenské kříže zlatou zbrojí, nosí se zavěšeny na červené stuze se zlatým okrajem. Rytíři civilního stavu mohou nosit řádovou uniformu, černo-zelený klasicistní frak lemovaný a vyšíváný stříbrem se vzorem dubových listů, černý dvourohý klobouk s papežskou kokardou a kord.

Red.



Rozhledna na vrcholu Blaníku, prosinec 2018

„...A často jsem se tatínků ptal, zda si hrají se svými dětmi?“

O naší „moderní“ společnosti se říká, že je společností bez otců. Může se to zdát přehnané, ale zkuste své otcovství začít hlouběji objevovat, přijímat a žít a uvidíte, jak moc to je pravda.

Papež František v jedné ze svých katechezí učil: „... zejména v západní kultuře jako by postava otce symbolicky absentovala, zmizela, byla odstraněna... Otcové jsou někdy tak soustředěni sami na sebe, na svoji práci a někdy na svoje vlastní individuální vztahy, že zapomínají i na rodinu. A nechávají malíčky a děti samotné. Ještě jako biskup Buenos Aires jsem si všiml, že dnešní děti se někdy cítí jako sirotci, a často jsem se tatínků ptal, zda si hrají se svými dětmi, zda mají odvahu a lásku ztrácet čas s dětmi. Odpověď byla ve většině případů ošklivá: ‚Já přece nemohu, mám tolik práce...‘ Takovému vyrůstajícímu dítěti otec chyběl, nehrál si s ním, neztrácel s ním čas.“ (*Katecheze papeže Františka 28. 1. 2015; Rodina: Otec, první část; archiv radiovaticana.cz*)

„... nutností je tedy přítomnost otce v rodině. Aby byl nablízku manželce, sdílel všechno: radosti i bolesti, námahy a naděje. Aby byl nablízku dětem, když vyrůstají, hrají si a snaží se, když jsou lehkovážné a úzkostlivé, když se vyjadřují a jsou zamlklé, když se osmělují a obávají, když udělají chybný krok a nalézají novou cestu. Otec musí být přítomný vždycky. Být přítomný však neznamená být kontrolorem, protože otcové, kteří příliš kontrolují, dusí děti a brzdí jejich růst. Evangelium mluví o příkladnosti Otce, který je v nebesích... Všichni znají ono výjimečné podobenství o marnotratném synu či o milosrdném otci... Jaká důstojnost a něha je v onom otci, který očekává doma ve dveřích návrat svého syna! Otcové musejí být trpěliví. Častokrát nelze dělat nic jiného než čekat, modlit se a čekat trpělivě, něžně, velkodušně a milosrdně. Dobrý otec umí čekat a odpouštět z hloubi srdce. Umí zajistě i rázně napomenout. Není otcem slabým, povolným a sentimentálním. Otec, který umí napomenout, aniž by odradil, dovede také neúnavně chránit.“ (*Katecheze papeže Františka 4. 2. 2015; Rodina: Otec, druhá část; archiv radiovaticana.cz*) Je zřejmé, že to je cesta, a my s ní – tady na zemi – nikdy nebudeme hotovi. Na začátku na ni vstupuji s tím, že budu dávat... a po chvíli se ohlédnou zpět, abych uviděl, že jsem mnohem více dostal. A uvidím, jak malé bylo na tom počátku mé srdce a uvědomuji si, že ani teď na tom nejsem kdovíjak slavně. Bůh,

Otec, mne dal mému synu, mé dcerce, abych jim Ho tady na zemi po nějaký čas zastupoval a přibližoval – to je mé místo a úkol a požehnání. Při tom pohledu zpět bolestně a nad míru jasně vidím, jak málo se Mu podobám, a jak ničemně ten úkol plním. A když se podívám na své děti, vidím, s jakou vděčností, radostí, bezelstností a nadšením přijímají i to maličko, které jsem ochoten jim dát. Vidím a slyším v nich lásku mého Boha, našeho Stvořitele – ony to mají od Něj. Raduji se i z mála, velmi mála, jsou vděčné a dávají a nepočítají kolik.

Richard Rohr, americký františkán, katolický kněz a jedna z duší chlapského hnutí, ve své knize adventních zamyšlení píše: Ježíš od nás chtěl, abychom pochopili, plně pochopili, že podstata věcí je vždy větší, než jejich pouhý zevnějšek. (*R. Rohr, Očekávání Vánoc, str. 22*)

Myslím, že toto každý a nejednou pocítil nad důsledky vlastních pochybení. Ale tak, jako každý – i ten nejmenší – „hříšek“ je něčím daleko větším a hlubším a horším, než jsme schopni domyslet, tak i každý dobrý skutek, dobře strávený čas, dobré rozhodnutí, je podstatně větší a významnější v očích našeho Otce. I když to vše děláme polovičatě, váhavě, titěrně, bázlivě a porušeně. A není důležité, jak to člověk momentálně cítí a jestli ho za to někdo poplácá po zádech. Ten účet nikdy nevyrovnáme – vždy dáváme málo a dostáváme vrchovatě. Ale je lepší dát málo v souhlasu se svým posláním, než hodně tam, kam nás Bůh zase až tak moc neposílá a kam jdeme hlavně proto, že tam nás po těch zádech poplácají.

Zkusil jsem tedy na tu cestu vyjít a hledat, hodně se modlil, přečetl pár knih (zastavte se, rád doporučím nebo půjčím), začal jezdit na chlapské obnovy, na víkendy otců s dětmi, chodit se synem na indiány (a kéž se nám podaří dát dohromady i indiánské princezny!) a další věci. Je toho jen trošku a daleko méně, než by mělo být, ale jdeme. A jsem si jist, že jsem neudělal mnoho lepších rozhodnutí.

Vláda Burda

(Převzato s laskavým svolením z Měsíčníku farnosti P. M. v Klokotech FIAT, leden 2019)

Odešel oblíbený pastýř

Usměvavý, vždy pozitivně naladěný a ochotný kdykoli pomoci. Tak si věřící v českobudějovické diecézi připomínají P. Marcina Dawida Żelazneho, který zemřel náhle v pátek 28. prosince 2018 ve věku pouhých 41 let. Zádušní mši svatou za něj 10. ledna v Trhových Svinech celebroidiecézní biskup Vlastimil Kročil.

„Velmi dobře si uvědomujeme, že lidský život není jenom o radostech, patří k němu i chvíle bolesti a smutku. Někdy je bolest příliš velká, než abychom ji mohli unést sami. Takovou chvíli nyní prožívají nejbližší příbuzní zesnulého Otce Marcina, zvláště jeho rodiče. My ostatní s nimi tuto bolest cítíme a společně neseme.

Otec Marcin odešel tak nečekaně, což vzbudilo nejednu otázku... A přitom velmi jasnou odpověď pro tuto chvíli dává evangelium, ve kterém sám Ježíš připomíná každému z nás, že žádný člověk nebude tady na zemi věčně; to je absolutní jistota a současně i určitá nejistota. Nikdo z nás neví kdy, kde a jak bude z tohoto světa odcházet.

„Budte připraveni a vaše lampy ať hoří...“, říká evangelium. Nikdo z nás nebyl u lůžka umírajícího Otce Marcina, naprostá většina z nás byla svědkem toho, jak jeho lampa hořela, jak se snažil být světlem pro druhé“, řekl otec biskup.

Jako kněz katovické arcidiecéze působil v českobudějovické diecézi od roku 2005 ve farnostech děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, Kostelec, Hosín, Trhové Sviny, Benešov nad Černou, Olešnice a Žumberk u Trhových Svinů. „Široké společenství trhosvinecké i okolních farností dnes vydávají svědectví o mnoha jeho dobrých skutečích a já chci v tuto chvíli poděkovat rodičům i sesterské církvi katowické, především za to, že Otec Marcin mohl u nás působit jako kněz. Díky vám za jeho podporu a oporu tak daleko od domova. Otcí Marcinovi pak děkuji za všechno, co dobrého vykonal během více než třináctiletého působení v naší diecézi“, dodal biskup Vlastimil Kročil.

Otec „Lidský“

V Trhových Svinech, od roku 2018 posledním působišti otce Żelazneho, si velmi vážili toho, jak město a farnost spolu dokázali spolupracovat a vzájemně se podporovat. „Ráda bych připomněla např. mši za město, svatohubertskou mši, koncerty v obou trhovosvinenských kostelech. Také účast pana faráře na našich akcích, např. na rozsvícení vánočního stromu nebo na zpívání koledí večer před Štědrým dnem, které máme v nejživější paměti. Spolupracovali jsme ale i na mnoha čistě praktických věcech a ještě tolik jsme toho měli v plánu...“, říká Věra Korčáková, starostka Trhových Svinů. Zpráva o úmrtí oblíbeného kněze pro ni znamenala šok. „Martin byl pro mě velmi silnou autoritou, rádcem, zdrojem jistoty a klidu. Vzorem byl především v tom, jaké měl pochopení pro ostatní lidi. Víím, že ho spousta věcí mrzela, ale nikoho neodsužoval, spíše hledal cestu, jak věci napravit. A i nyní, kdy se setkávám a mluvím s mnoha lidmi, kteří litují jeho odchodu,



Foto: Facebook M. Żelazneho

vždy padne slovo LIDSKÝ. A to si myslím, že ho nejvíce vystihuje. Martin měl lidi doopravdy rád. A lidé měli a mají rádi Martina. Díky tomu nás přiváděl k Bohu a k tomu dobrému v nás“, vzpomíná starostka. I když farníky trápí jeho odchod, měli by podle ní být vděční za čas, který spolu mohli prožít. Za sebe i za město ve vzpomínkách a modlitbách děkuje za vše dobré, co pro ně P. Marcin udělal. „Poděkování i hluboká úcta patří také jeho mamince, tatínkovi, sourozencům i blízké rodině. Děkuji za nás všechny, že vychovali tak úžasného člověka, jakým Martin byl“, uzavírá Věra Korčáková.

Pomalu se zaplňuje také kondolenční kniha, kterou pro zesnulého faráře město vytvořilo. Své vzpomínky a vzkazy zde lidé mohou doplnit při bohoslužbách nebo při návštěvě městského úřadu. Město ji chce předat rodině otce Marcina v Polsku.

Na oblíbeného kněze vzpomínají i pamětníci z dalších jeho působišť. „Na Otce Marcina Żelazneho mám velmi hezké vzpomínky. V době, kdy působil na Hosíně, jsem sice nepatřila do jeho farnosti, ale ráda jsem tam dojížděla na bohoslužby. Oceňovala jsem velmi srdečnou atmosféru, kterou Pater Marcin dokázal při bohoslužbách vytvořit. Bylo na něm patrné, že má svěřené farníky rád a že mu na nich záleží. A farníci měli samozřejmě také rádi jeho. Jeho promluvy byly inteligentní a měly co říci lidem na všech úrovních vzdělání. Vybavuji si také, že jednou vzpomínal na bývalého generálního vikáře Václava Dvořáka, jak nabádal polské kněze, kteří měli působit v naší diecézi: „Kluci, uče se česky, nebo vás farníci nepřijmou.“ Zřejmě si vzal jeho slova k srdci, jeho čeština byla velmi dobrá. V duchu děkuji pateru Żelaznému za jeho nasazení a přínos pro naši diecézi a modlím se za něj“, vzpomněla Marta Rynešová.

S Otcem Żelaznym se českobudějovická diecéze rozloučila 10. února průvodem a zádušní mši svatou v místě jeho posledního působiště v trhosvinenském kostele Nanebevzetí Panny Marie. Poté byl převezen do polské farnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Mysłowicach a uložen do rodinného hrobu.

Red.

Setkání s Písmem svatým

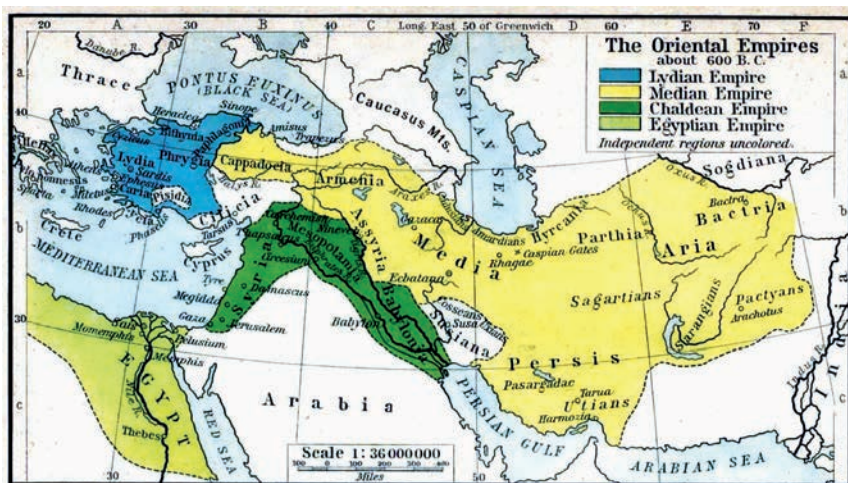
S knihou Micheáš se vracíme opět k typické prorocké knize zasazené do doby před Babylonským zajetím. Micheáš prorokuje v Judsku na přelomu 8. a 7. století př. Kr. a je současníkem o něco známějšího proroka Izajáše.

Ámos a Ozeáš se jménem Boha obraceli k izraelskému království. Nyní, když izraelské království padlo a bylo vymazáno z mapy světa, se Bůh prostřednictvím Micheáše obrací k judskému království a varuje je před stejným koncem.

Hlavním předmětem Micheášovy kritiky je opět sociální otázka: prorok se obrací proti těm, kdo skupují či – v horším případě – zabavují půdu druhým a vytvářejí velké farmy, zatímco vedle nich vzniká velké množství lidí bez přístřeší a bez majetku. Velkostatkáři nemají slitování ani s dětmi a ženami. Micheášova kritika se následně obrací systematicky proti všem vedoucím vrstvám národa: proti politickému vedení, které zneužívá práva ve svůj prospěch a je úplatné, proti prorokům, kteří nesdělují Boží slovo, nýbrž prorokují podle toho, kolik dostanou zapláceno, a proti kněžím, kteří vyučují za peníze. Micheáš neváhá použít pro popis hrůzného stavu společnosti obraz kanibalské hostiny: „Dobro nenávidíte a milujete zlo, stahujete z lidu kůži a z jeho kostí maso. Požírají maso mého lidu, sdírají z nich kůži a lámou jim kosti, jako by je kouskovali do hrnce, jak do kotle maso“ (Mi 3,2–3). V závěru knihy pak jen věčně popisuje tristní stav společnosti: „Nevěřte bližnímu, nespolehejte na přítele; před tou, jež uléhá po tvém boku, se střez otevřít ústa. Syn tupí otce, dcera povstává proti matce, snacha proti tchyni; každý má nepřátele ve vlastním domě.“ (Mi 7,5–6).

Důsledky na sebe nenechají dlouho čekat: kdo překrucuje právo a nezastane se druhého, sám nedojde u Boha zastání, až k němu bude volat o pomoc; s tím, kdo zneužívá Božího slova ve vlastní prospěch, se Bůh přestane bavit a prorok pobude vážnosti; město budované z krve poddaných (Jeruzalém!) bude rozbořeno a zoráno; tomu, kdo zabavuje cizí pole, veškerý jeho majetek zabaví nepřítel. Společnost stojící na násilí násilím zajde; slovy Ježíšovými: „Všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou“ (Mt 26,52).

Na rozdíl od svých dřívějších kolegů Ámose a Ozeáše věnuje Micheášova kniha hodně prostoru vyrovnání Izraele s okolními národy. Kapitoly 4–5 popisují asyrskou agresi proti Judsku a Boží ochranu. Je to typický příklad zvratu, v němž Izrael bude utiskovat národy, které dříve utiskovaly jeho. Právě v tomto kontextu zaznívá slavný příslib efratskému Betlému, který „ačkoli je nejmenší mezi judskými rody, vzejde z něho



Babylonská říše na počátku 7. století př. n. l.
Zdroj: W. R. Shepherd – From The Historical Atlas; Volné dílo, commons.wikimedia.org

ten, jenž bude vládcem v Izraeli“ (Mi 5,1), což je proroctví, které Matouš ve svém evangeliu vztáhl na Ježíše (Mt 2,6).

Při hlubším zamyšlení však i tento zvrat čtenáře příliš neuklidní. Objevují se v něm totiž opět slova o násilí: násilí, které Izraelité páchají na svých soukmenovcích, vyústí ve válku a dobytí a zničení Judska. Micheáš pak pokračuje a píše, že Siónská dcera (tj. Jeruzalém, resp. Judsko) bude „jalovice“, která bude „mlátit“, bude mít „roh ze železa“ a „kopyta z bronzu“ a „bude drtit mnoho národů“ (Mi 4,13); bude jako „lev mezi zvířaty divočiny, jako lvíče ve stádech ovcí, přežene-li se, rozšlape je, rozsápe a nikdo mu nic nevyrvě... všichni jeho nepřátelé budou vyhlazeni“ (Mi 5,7–8). Je skutečnost, že nastane zvrat a pro změnu Izrael bude páchat násilí na Asýrii, opravdu dobrou zprávou?

V tomto ohledu je Micheášovo proroctví pravým starozákonním evangeliem, neboť poukazuje na svrchovanou Boží moc, která jediná je s to nastolit opravdový světový mír. Spolu s Izajášem zmiňuje Micheáš pouť národů na Hospodinovu horu (Jeruzalém), kde Hospodin bude soudit mezi národy. Hospodinův spravedlivý soud pak – konečně – povede k všeobecnému míru, k „překutí mečů na radlice a kopí a vinařské nože“ (Mi 4,2). Tento světový mír je však dílem Boha, který musí „rozšlapat naše nepravosti a vhodit do mořských hlubin všechny naše hříchy“ (Mi 7,19), nikoli dílem člověka. Nad lidskou zlobou, násilím a odplatou se tak klene Boží milosrdenství, které jediné nad nimi může zvítězit.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

Mrazivé teplo domova

Rodina je, byla a vždy bude základní stavební jednotkou společnosti. Plní funkce, které jsou širokou společností nenahraditelné – biologickou, socializační, ekonomickou a v neposlední řadě emocionální, tedy ono známé teplo domova, spočívající v klidu, vzájemné lásce, důvěře a pochopení. Bohužel, právě klid rodinného hnízda dlouhodobě narušuje negativní a odsouzeníhodný sociálně patologický jev domácího násilí.



Foto: Marie Vítová

Tam, kde by nám mělo být nejlépe, kdy bychom měli prožívat souznění, štěstí a spokojenost, číhá zloba, nevypočitatelnost, strach a zoufalství. Dá se taková těžká životní situace poznat zvenčí? Proč se tomu nejsou schopny oběti bránit? A jak jim je možno pomoci? Církevní společenství obětí domácího násilí poskytuje bezvýjimečnou pomoc již desítky let, v našem regionu konkrétně léta pomáhá Diecézní charita České Budějovice. Ať už díky provozování poradny Eva pro ženy a dívky v nouzi, která dlouhý čas byla vlastně jedinou pomáhající organizací v této oblasti, nebo díky Intervenčnímu centru pro osoby ohrožené domácím násilím, jež se samozřejmě nedotýká pouze žen, ale také mužů, v širším pohledu pak také násilí páchaného v domácím prostředí na starých lidech. Jakákoliv jeho forma ohrožuje nejen přímé účastníky, ale zásadní mírou také děti, které v takové rodině žijí a násilné chování buď přímo vidí, nebo jsou s jeho následky sekundárně konfrontovány. Třeba tím, že když se ráno vzbudí, nebo přijdou ze školy, je rozbitý nábytek či nádobí, maminka má modřiny, nebo tatínek není doma.

Domácí násilí představuje jakýsi začarovaný kruh, či spirálu, a neomezuje se pouze na násilí fyzické, ale i psychické, ekonomické a dokonce sexuální. Jednotlivé formy se prolínají a u většiny případů jsou přítomny v plném počtu. Přicházejí často plíživě a nenápadně a roztácejí tak o to více onu spirálu, ze které se dá jen velmi těžko odejít. Takovou zkušenost má za sebou i dvaatřicetiletá Milena. „S Petrem to byla láska na první pohled, od prvního ročníku na vysoké. Rychle jsme vytvořili tzv. ideální pár, pro sebe i pro okolí. Po škole jsme nastoupili ve stejné firmě, ale Petr měl docela časté pracovní problémy. Už dřív jsem si všimla, že při stresu reaguje extrémně podrážděně – dokonce jednou, když napodruhé nedělal nějakou zkoušku, rozmlátil notebook,“ vypráví s velkou lítostí v hlase Milena. Snažila se o všem s Petrem mluvit ve chvílích, kdy by klidný a litoval svého chování, ale k ničemu to nevedlo. Když čekali příchod prvního dítěte, zdálo se, že se Petr na čas uklidnil, ale po několika měsících se zase vše začalo měnit k horšímu, nebyl spokojený v práci, pil, když přišel domu, křičel, nadával, obviňoval. Pak ji zase uhodil, a zase

znovu. „Facka v opilosti, řkala jsem si nejprve,“ dodává Milena, „když vystřízlivěl, omlouval se, sliboval.“ Svalování viny na alkohol je velmi častým omylem v problematice domácího násilí, skutečná vina je ale na straně pachatele. Alkohol zde působí pouze jako urychlovač či posilovač násilné akce. Rozhodně se nedá počítat s tím, že bez alkoholu by se násilník už choval tak, jak se sluší a patří.

Milena i Petr padali do problému víc a víc. „Petr mě totiž začal skutečně bít, v podstatě denně a úplně bez důvodu. Navíc mi přestal dávat peníze na domácnost. Měla jsem jen peněžitou pomoc v mateřství a nic jiného, ale on vyžadoval, abych platila v podstatě vše kromě hypotéky – jídlo, drogerii, plenky... hrozně se například zlobil, když nebylo uvařeno podle jeho chuti. Vůbec neposlušal, když jsem mu jasně ukazovala, že to prostě nemůžu uplatit, ani mu koupit jeho oblíbené lahůdky, pokud chci mít dost jídla pro dítě, dělala jsem mu ekonomickou rozvahu, ukazovala účty, že si skutečně pro sebe vůbec nic nekoupím. Ne. Prostě s ním nebyla řeč. Už jsem byla v koncích, nevěděla jsem, co dělat, jak se chovat, jak ochránit sebe i naši dceru, která se čím dál víc tatínka bála.“

Milena si sáhla na úplné dno. Nevěděla, co udělat. U oběti dlouhodobého domácího násilí se bohužel často vytrácí vůle situaci nějak změnit nebo proti tomu, co se doma děje, nějak zakročit. Postupem doby se stanou zcela závislé na násilnickém partnerovi, protože zpočátku se domnívají, že když se podřídí jeho nátlaku, když budou dělat přesně to, co po nich chce, tak bude klid. Ale to je obrovská chyba. Násilník si vždy najde něco jiného, co mu vadí, tedy co mu poskytne záminku pro agresí. Navíc oběť často izoluje od okolí, třeba tím, že jí zakazuje stýkat se s přáteli nebo rodinou, a když zákaz poruší, přijde trest. A oběť poslechne. Když by se pak jednou rozhodla odejít, zjistí, že nemá kam, navíc většinou okolí nevěří, že je u nich něco špatně kvůli fenoménu dvojí tváře pachatele, kdy násilník je skutečně často na první pohled někdo, do koho by to okolí nikdy neřeklo, a oběť se prostě nevěří.

I proto v České republice existují tzv. intervenční centra, která poskytují pomoc obětem domácího násilí a spolupracují s policií v případech, kdy zasahuje u domácího násilí a dojde na tzv. institut vykázaní. V rámci něj musí společně obydlet pachatel opustit na dobu deseti dnů a v tom období může oběť nabrat sílu, a to i s pomocí pracovníků intervenčního centra, kteří ji kontaktují a pomohou situaci řešit. Intervenční centrum Diecézní charity poskytuje kromě akutní pomoci obětem i rodinám a skupinovými terapiemi, a pracuje s pachateli i pachatelkami, kteří často chtějí své chování změnit, ale nevědí jak, sami si zkrátka nedokážou pomoci. Oběť má tak šanci opravdu si nechat pomoci a nezůstává sama.

Jak bylo již řečeno v úvodu, téma domácího násilí je velmi široké a není nikdy ani jasně definováno, kdo je oběť a kdo násilník. Domácí násilí je totiž často páčeno nejen na ženách, ale rovněž na tzv. silnějším pohlaví, tedy na mužích. Často je to hlavně násilí psychické. A tom si povíme v některém z dalších čísel Setkání.

Martina Hrušková



Foto: PIMD

Betlémský příběh a Tříkrálová sbírka

Betlémský příběh pro svou farnost odehrálo v sobotu 5. ledna Misijní klubičko z Klokot. A protože se blížila Slavnost Zjevení Páně a příchod Tří Králů, zvedli se poté i Tři králové, kteří se v příběhu přišli poklonit děťátku. Pro Tříkrálovou sbírku 2019 tradičně koledovali před kostelem po farní mši svaté. Přidaly se také děti z Misijního klubička v Dražicích.

Stává se již tradicí, že děti hrají pro ostatní betlémský příběh. Vše začalo v loňském roce, kdy se klubičko rozhodlo vyjít ze svého času a prostoru a potěšit svým představením nemocného pana faráře. Stejně jako vloni na faře, ani letos ve farním domě nechyběla rodinná atmosféra, ke které patří nějaká ta improvizace, slzící babička, když vidí svého vnoučka tak pěkně hrát, společný smích,... Malý tichý zázrak a zastavení.

Po tak trochu klokotském maratónu, jakým tady někdy Vánoce bývají, protože se v tuto dobu místo stává opravdu poutním a za jesličkami a na vánoční bohoslužby a koncerty sem putují davy obyvatel Tábora. V sobotu „po Vánocích“ se tedy znovu v poutním domě potichu odehrál příběh o narození a všichni přítomní ho také společně po představení oslavili pojídáním přinesených dobrot a pitím čaje a kávy.

To, že se příběh odehrával v sobotu, kdy také chodí Tři králové po mši svaté před kostel, mělo za následek, že se na konci setkání do králů proměnili takřka všichni účinkující. Malou bitku o koruny jim jistě musíme prominout. Tady nikdo nechtěl být největším králem, ale všichni chtěli být největšími koledníky.

Lednový počín Misijního klubka přesně vystihuje podstatu, o co se v Papežském misijním díle dětí vlastně jedná. Skupinky dětí vedených dobrovolníky při farnostech se nejenže modlí a poznávají misijní dílo církve ve světě. Jejich touhou a krásným posláním je úzké sepětí s vlastní farností a „misijní dílo“ uvnitř ní a pro ni. Karolíně, Jáje, Janče, Nele, Terezce, Verče, Michalovi,... tedy velké díky za víru, že tahle jejich práce, navíc ke všem vlastním povinnostem, má smysl.

Hana Koukalová

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Neratov – „zázrak nad Čechami“

Koncem listopadu byla na český trh uvedena kniha „Zázrak v Neratově“ – rozhovor kněze Josefa Suchára s novinářem Tomášem Kutilem, který je příběhem o obnově Neratova.

Vysídlená a doslova vylištěná vesnice. Rozbořený kostel, ve kterém rostly stromy... Mladý, za komunismu tajně vysvěcený kněz Josef Suchár oslovil na počátku devadesátých let dvě rodiny, které se usadily natrvalo v Orlických horách. Založili občanské sdružení a začali pomáhat lidem s handicapem.

Dnes je Neratov fungující vesnicí s pozoruhodně a postupně opravovaným kostelem. Putují sem kvůli inspiraci, ale i kvůli smíření tisíce lidí z prostředí křesťanských církví i mimocírkevní. Ve vesnici funguje bezkonkurenčně největší zaměstnavatel handicapovaných v tomto koutě východních Čech. Sdružení Neratov dává naději a práci stovkám lidí.

Tuto neuvěřitelnou proměnu lze bez nadsázky označit za zázrak. Josef Suchár, který až do revoluce nemohl veřejně působit, dokázal pro své smělé plány nadchnout i ostatní. V knižním rozhovoru vypráví o tom, jak se mu Neratov podařilo vzkřísit. Otevřeně a bez frází mluví i o mnoha dalších věcech, které se týkají jeho, víry, služby druhým, společnosti a církve.

216 stran. Doporučená cena: 329 Kč.

Ukázky z knihy:

Jinakost je pro mě strašně důležitá

Myslím, že na Neratově i Charitě je vidět, že se nebojíte dělat věci jinak než ostatní.

Jinakost je pro mě strašně důležitá. Jsem poznamenaný bolševickým myšlením, že vše musí být jednotné, že existuje jen jeden správný pohled. Bohužel to někdy zaznívalo i z katolické církve. Jsem proto moc rád, že v Charitě pracují i nevěřící. Když jsme řešili s Dominikem ještě jako hradeckým biskupem, že nemáme dostatek věřícího personálu, řekl krásně: „Každý, kdo je s námi ochotný spolupracovat na základní myšlence evangelia, na pomoci bližním z lásky, je pro mě věřící.“ Musíme vytvářet prostředí, aby se i při této práci dalo o věcech víry mluvit a oni je mohli pochopit. Neříkám, že je musí přijmout, ale je třeba, aby je pochopili. Pokud je mezi mnou a druhým člověkem vztah přátelství, pak mě jeho jinakost obohacuje. Nemusím mít strach z toho, že by mě ohrožovala. Naopak mě může inspirovat, pomoci mi něco pochopit.

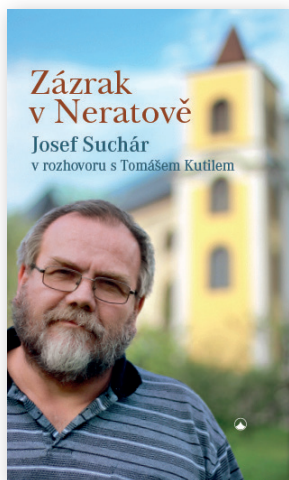
Bagr je můj relaxační přístroj...

Většina lidí má faráře spojeného s kostelem a oltářem, vy ale docela dost času trávíte v bagru. To není typický dopravní prostředek pro kněze.

Jsou to moje relaxační přístroje. Dělá mi dobře, když mohu něco dělat a je to za mnou vidět. Když jsem si kupoval bagr a bral si na něj úvěr, tak se mě úředník ptal: „Na co farář potřebuje bagr?“ „Víte, co je mezi lidmi hříchů? Je třeba je zakopat,“ odpověděl jsem. Zatvářil se dost vyděšeně, možná si dodnes představuje, že tu někde zakopávám hříchy.

Stárnu, bolí mě klouby a už toho fyzicky tolik nezvládnou. Když chvíli dělám s lopatou nebo krumpáčem, tak mám pak problém zvednout ruku. Přesto chci být stále tvůrčí silou v tom, co tady děláme. A má to i evangelizační rovinu – farář je někdo, který něco dělá a pomáhá. Pro naše kluky – klienty – je to něco, co mají v úctě. Mnozí nerozumí tomu, co dělám v kostele. Ale práci s bagrem uznávají a je to navíc něco, co oni nedokážou. Je to i téma, přes které se ke mně dostávají lidé, kteří by jinak za knězem nepřišli. Mohu pro ně být najednou srozumitelnější.

Je v tom i trochu týmové práce. Já udělám většinu, kluci to s lopatami dočistí, ale najednou mají pocit, že my jsme to udělali. Společně se nám něco podařilo. A samozřejmě je to i efektivní, protože mnoho věcí bychom si nemohli dovolit nechat udělat na zakázku. Je to drahé, takže to jde jen přes projekty. Každé vesnici prospívá někdo, kdo může udělat potřebné služby – odhrotnout sni, něco vykopat. Topíme peletkami a i ty je třeba převážet, bez techniky by to nešlo.



Zveme vás...

- **15. 2.** 18:30 Milevsko, klášter – **P. Josef Toufar, oběť komunismu;** přednáška Miloše Doležala v Latinské škole milevského kláštera
- **22.–23. 2.** Veselí nad Lužnicí – **6. Diecézní ministrantský florbalový turnaj;** Mše svatá, zážitkový večer, turnaj. **Příhlášky do 17. 2.** přes formulář na dcm.bcb.cz nebo FB Diecézní centrum mládeže Č.B.
- **1. 3.** 19:00 Hlubyně u Příbrami – **6. Mezifarní společenský večer;** k tanci i poslechu hraje Richard Novák; vstupné 70 Kč, děti zdarma; výtěžek určen pro potřeby farnosti Březnice, která srdečně zve.
- **8.–10. 3.** Olomouc, Arcibiskupský seminář – **Postní duchovní obnova VIR;** zveme mladé muže **od 17 do 35 let.** Obnovu vede P. Jan Krbec, duchovní správce farnosti Rokytnice nad Rokytinou. Informace a přihlášky: <http://www.knezskyseminar.cz/akce/vir>

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 2. 2.** 9:30 Č. B., katedrála: Uvedení Páně do Chrámu – setkání s řeholníky a řeholnicemi
- 12. 2.** 9:30 Štěkeň: Setkání s kněžími diecéze

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 2. 2.** 9:30 Č. B., katedrála: Uvedení Páně do Chrámu – setkání s řeholníky a řeholnicemi
- 12. 2.** 9:30 Štěkeň: Setkání s kněžími diecéze
- 21.–28. 2.** Pouť do Svaté země

Změna vyhrazena.

Inzerce



ZVEME VÁS NA KATECHETICKÝ DEN DO ČESKÝCH BUDĚJOVIC

23. 2. 2019 od 9. 00 do 15. 00
9.00 MŠE SV. V KOSTELE SVATÉ RODINY

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ CENTRUM
SPOLEK MOST – ČESKÉ BUDĚJOVICE
hosté:

národní ředitel PMD Leoš Halbrštát
a kolektiv
• přednášky a workshopy

